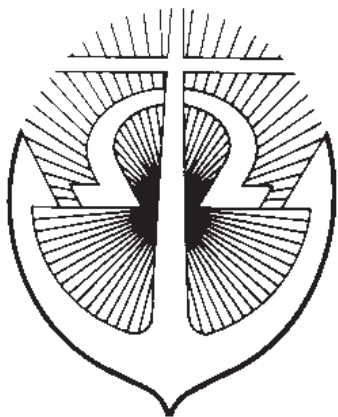

MAGVETÉS

TÖRÖKKOPPÁNY, SZOROSAD, SOMOGYDÖRÖCSKE, MIKLÓSI, KÁRA, ZICS, SOMOGYEGRES,
KAPOLY, SOMOGYMEGGYES, PUSZTASZEMES ÉS KERÉKI KÖZSÉGEK
EGYHÁZI KULTURÁLIS LAPJA

2024. XXXII. évf.

– 3. szám –

III. negyedév

Ő ELŐBB SZERETETT MINKET

Nagy öröm az, amikor az ember rádöbben, hogy szeretik. Ha felismerjük, megtapasztaljuk, hogy fontosak vagyunk Valakinek, körülvesz bennünket szeretetének ezernyi jelével, képes hatalmas áldozatot is hozni értünk. Ráadásul úgy, hogy meghagyja szabadságunkat, nem kényszeríti önmagát ránk, csak szeret, szeret, szeret. Önzetlenül, azt is felvállalva, hogy nem értik meg, menekülnek tőle.

Régen rossz, ha nem vesszük észre. Ha bemagyarázzuk magunknak, hogy mindaz, amit kapunk, az természetes, nekünk jár... Bátorságunk, ügyeskedésünk eredménye, ahova eljutunk, amit szerzünk, magunknak köszönhetjük kiteljesedésünket. Ha a törpe felkapaszkodik az óriás vállára, nagyképpően kiabál, hogy messzebb lát.

A világ helyes megismeréséhez csodálkozással eltelt nagy alázat kell. *Albert Einstein írta: A legszebb tapasztalat, ha titkot ismerünk meg. Ebből az élményből fakad minden igaz művészet és tudomány. Az az ember, aki nem ismeri ezt a csodálatos élményt, aki nem tud csodálkozni és áhítatlan feloldódni az élmények súlya alatt, az olyan, mint a látók között a vak. Az őszinte vallásosság magja: megérezni és megérteni a dolgok tulajdonképpeni értelmét, mely mint legnagyobb bölcsesség és szépség nyilatkozik meg előttünk. Ez sokszor rejtve van a dolgokban és tompa érzékeink csak primitíven fogják föl. Itt is a jerikói vakkal kell kiáltanunk: Uram, add, hogy lássak!*

Persze nem könnyű a lényegyet meglátni. A külsín, a felszín sokakat elkápráztat, sokaknak, hosszú ideig elégnék is tűnik. Ők mindig menekülnek a csendtől, hiszen a csend feltárná az ürességüket, sebzettségüket, hiány voltukat is.

Első, hogy merjünk rácsodálkozni a szépre, keressük az igazságot, tegyük a jót. Ez a három valóságterület csak az ember jellemzője. Szellemi létformánk többletéből ered.

Képes az ember szépet alkotni, kibontakoztatni a művészet számtalan ágát. Fest, zenét szerez, muzsikál, épít, szobrot farag. Díszít, ami meghaladja sokszor a gyakorlatiasság követelményeit, a szépet önmagáért keressük, mert jó érzéssel tölt el, ha szebbé válik a környezetünk.

Az ember keresi az igazságot, az összefüggéseket, a rendszert a természet varázslatos világában. A tudomány számtalan részterületét műveli, nemegyszer képes akár életét áldozni a felfedezések nagyszerűségének megtapasztalásáért, hogy meghódítson hegyeket, alámerüljön a mélytengerek sötét világába, kívülről tekinthessen a Földre. A természettudósok igyekezete kimondatlanul is azon a bizalmon alapszik, hogy a természeti jelenségek érthetők, az összefüggések levezethetők,

matematikai képletekben megfoghatók. Alapvető ösbizalom lüktet a világban: van értelme az évmilliárdos bonyolódásnak, nem valamiféle vak sors játssza a hazárdjátékát és dobálózik velünk, nem a véletlenek véletleneként alakult ki az ember.

Mindannyiunknak választania kell a lét értelmessége vagy értelmetlensége, kilátástalansága között. Az értelem és a lét értelmességébe vetett ösbizalom egyetlen szilárd alapja az istenhit. Azért van értelme mindennek, mert a világ teremtő oka az értelmes és jó Isten. (*Küng*)

A bennünk levő morális törvénynek sem volna értelme a jó ősforrása, Isten nélkül. A lelkiismeretünkbe írt parancs, hogy tegyük a jót és kerüljük a rosszat! Az emberiség életében kétségtelenül megjelenő szép, igaz és jó végső forrásként az Őszépre, Ősigazra, Ősjóra utal. Egy ateista nemigen tudja megokolni, hogy miért legyen becsületes, miért viselkedjen jó emberként. Pláne amikor bebizonyosodik, hogy nehezebb jónak, becsületesnek lenni, mint a kényelmesebbnek, kellemesebbnek tűnő utat választani. Körülöttünk a rossz elburjánzásának oka éppen az Istenre nem figyelés, aminek következménye az emberiség irányvesztése. Ha elszakad az ember Istentől, a világ, s benne a saját élete is előbb-utóbb érthetetlen lesz.

Keresztény meggyőződésünk, hogy van az emberi létezésünknek értelme és célja. S ez a cél transzcendens, túlmutat életünk időben behatárolt keretein. Az ateistának a kezdetre és a végre vonatkozó állításai: abszurditás és reménytelenség. (*de Lubac*)

A „Rejtőzködő Isten” ott várakozik és vonz mindenben. Csak az emberben nyílt föl a teremtmények szeme, hogy felismerje létrehozója jelenlétét, működését, végtelen szeretetét.

Emberré válásunk során az állatvilág fölé emelő igazi többlet a természetfölötti megsejtése, kapcsolatkeresés a Végső Alappal, túllátás a halál határfalán. Ha nem ismerjük fel az örök élet valóságát, hiába lettünk emberré.

Sok temetésnél látjuk a fájdalom, az elválás, a visszafordíthatatlan történések döbbenetét a gyászolóokban. Pedig alapjában kérdőjelezné meg a világ értelmességét, ha annak a pontnak, amely felé mindannyian tartunk – saját halálunknak –, ne volna értelme. Már az ősember rásejtett arra, hogy kell lennie folytatásnak! Rá kell döbennünk, hogy az élet lényegének megértése ott kezdődik, amikor a halállal találkozunk.

Csak nekünk adatott meg, hogy apró érdekességekre rácsodálkozva, kis csodákat felismerve keressük a nagy Titkot, az Egész Értelmét. Fölfogjuk a Végtelen Szeretet vonzását. Vegyük végre észre Őt!

Imre atya

Monostori találkozások

Ahit hallásból ered – figyelmeztet bennünket Szent Pál (Róm 10,17). Hitünket tökéletesítenünk, ezért keresnünk kell. Ahogy a természettudomány kísérletekkel igazolhatja önmagát, úgy a vallásosság a komolyan vett gyakorlásával növekedhet. Senki se gondolja, ha abbahagyja az imádságot, a templomba járást, a rendszeres önvizsgálatot, akkor tökéletesedni fog a hite. Ahogy az is hiú remény, ha valaki nem gondolja, műveli a kertjét, mégis bő termést vár.

A gyerekek hitoktatása, a vasárnapi szentmisék bemutatása mellett már évtizedek óta bibliaórákat tart Imre atya elsőpéntekenként Kapolyon a plébánián. A téli hónapokban a pusztaszemesi polgármester segítségével filmvetítéseket tartanak a kultúrház fűtött helyiségében, oda viszik át az érdeklődő kapolyiakat is. Elgondolkoztató keresztény filmeket néznek meg közösen, majd utána beszélgetnek róluk.

Néhány törökkoppányi és somogydöröcskei fiatal család kért meg bennünket, hogy jöjjünk össze, erősítsük egymás hitét, hogy jobban megismerhessék az Egyház tanítását.

Így kezdődtek a monostori találkozások 2024. januárjában. Minden hónapban, egy szombat délután keresztény hitükben komolyan növekedni akarók előtt megnyílnak a Szent Pál monostor kapui. Lelkipásztori területünkön kívülről is jönnek, orvosok, szerzetesnővérek Siófokról, Exodus lelkigyakorlatukat végző férfiak Gödöllőről, stb. Januárban a hitről beszélgettünk, februárban az evolúció keresztény értelmezéséről, márciusban dr. Kercsmár Zsolt egyetemen tanító geológus tartott vetített képes előadást a földtörténet titkairól, hogy rádöbbenhessünk a Teremtő csodáira. Húsvét után Jézus Torinóban őrzött halotti leplének kutatásával ismerkedhettek meg a résztvevők.

Szeretnénk, ha nem csupán egyoldalú előadások lennének ezek a találkozások, ezért több alkalommal a jelenlevők is felkészülnek egy-egy témából. Jézus példabeszédeit vesszük sorra, ki, mit ért meg belőlük, milyen üzenete lehet ezeknek

az ősi történeteknek korunk embere felé. Egy-egy teljesen Istennek szentelt életű emberrel és munkásságával is megismertetjük egymást. Reméljük, a résztvevők számára már nem idegenül cseng a 12. században élt gyógyító szerzetesnővér, Szent Hildegárd neve.

Júliusban és augusztusban Pisztor Ferenc atya tartott vetített képes előadásokat új guineai missziós útjáról, az ottani emberek hitéről, életéről, a missziók mindennapjairól. Van mit tanulnunk távoli földrészek szegény embereinek Istenre hagyatkozásából.

Úgy tűnik, hogy a monostori pasztorációnk egyre szélesebben kiterjed. Találkozásainkat imával kezdjük és a kápolnánkban, az Oltáriszentség előtt összegyűlve, énekelve, majd elcsendesedve fejezzük be. Aki akarja, a szentgyónását is elvégezheti, hogy lelkét megtisztítva térhessen vissza mindennapi munkájához.

Monostorunk a komoly Istenkeresés helye, nem kíván a vallási turizmus célpontjává válni.

Jenő József
prior atya

Koppányvölgye Idősek Otthonának 20 éves jubileuma

Törökkoppányban 2024. augusztus 10-én ünnepi díszbe öltözött a Koppányvölgye Idősek Otthona, ahol ezen a napon ünnepelték az intézmény fennállásának 20. évét. A jubileumi ünnepségre összegyűltek az intézmény lakói, dolgozói, családtagjai és a helyi közösség tagjai.

A Koppányvölgye Idősek Otthona már két évtizede az idős emberek második otthona, ahol a családi légkör, a szakképzett gondozók odaadása és a csodás környe-

zet biztosítja, hogy mindenki méltósággal és szeretettel élhesse meg időskorát.

Orbán Erika, az ünnepség háziasszonya köszöntötte a jelenlevőket, köztük a meghívottakat, mint például Witzmann Mihály országgyűlési képviselőt.

Witzmann Mihály országgyűlési képviselő beszédében kiemelte, hogy az elmúlt két évtized alatt az otthon sikeresen megküzdött számos kihívással, amely magában foglalja a pénzügyi válságokat és a koronavírus-járványt is.

Varga György, a település polgármestere kihangsúlyozta, hogy a Koppányvölgye Idősek Otthona példaértékű intézmény, amelynek munkája nélkülözhetetlen ebben a gyorsan változó világban.

(Folytatás a 3. oldalon)

(Folytatás a 2. oldalról)

Az itt dolgozók szaktudása és embersége biztosítja, hogy az idősök biztonságban és szeretetben tölthessék napjaikat.

Zana István, az intézmény alapítója és tulajdonosa meghatódva idézte fel a 20 évvel ezelőtti kezdeteket. Megemlékezett arról, hogy egy személyes indítatásból született meg benne az otthon gondolata, amikor édesanyja számára keresett tisztességes ellátást, de nem talált ilyen helyet. Akkor a családi összefogásnak köszönhetően jött létre az intézmény, amely azóta nemcsak Törökkoppány, hanem az egész régió számára fontossá vált.

Zana Szilvia, az otthon orvosigazgatója, kitüntetésekkel adta át azoknak a dolgozóknak, akik a kezdetektől fogva hűséggel és odaadással végezték munkájukat. Elismerésben részesült *Bakonyi Józsefné*, *Csonka Istvánné* és *Patkóné Szabó Márta*, akik húsz éve dolgoznak az intézményben, és áldozatos munkájukkal segítik az itt élők mindennapjait.

Galbavy Jenő József SJP prior atya imát mondott azokért, akik az elmúlt húsz évben az otthon lakói voltak, de már nem lehetnek közöttünk, majd megáldotta az intézményt.

Több kulturális program is

színesítette a napot. Délelőtt elsőként a *Tamási Koncert-Fúvószenekar* lépett fel *Varga Balázs* karmester vezényletével. Ezt követően Bartók Eszter „Neked adnék mindent” című dalát *Niklai Jázmin* adta elő, érzelmekkel teli éneklésével varázsolva el a közönséget. A *Törökkoppányi Menyecskekorús* is színpadra lépett, és hagyományos da-

lokkal teremtett vidám hangulatot. A délutáni programok között szerepelt *Endrődy Ágnes* énekművész előadása, ezt követően a *Tabi Sk. Színkör* humoros jelenete került színpadra, végül pedig az otthon lakóinak saját produkciója következett, amely méltó lezárása volt a napnak.

Dr. Zana Szilvia
orvosigazgató

„KérjeteK és adatik”

Talán ez jellemzi legjobban a pusztaszemesi képviselő-testület munkáját. Ha emlékeznek a kedves olvasók, év elején elég óvatossággal tekintettünk a következő korszakot illetően itt a Magvetésben és amúgy is. Nos, „megadtott”. Magunk mögött tudhatunk számos sikeres, közösségépítő rendezvényt, mint például: borverseny, gyermeknap, májusfa kitáncolás, falunap, kenyérszentelés, most pedig gőzerővel készülünk a szeptember 28-án tartandó szüreti mulatságra.

A programok mellett ismét a fejlesztések is az idei év. Önerőből elkészült a ravatalozó és a buszmegállók felújítása, a kultúrház parkosítása. A megfontolt gazdálkodás eredményeképpen – ha Isten is úgy akarja – év végéig minden mellékut-cánkat sikerül leaszfaltoznunk. A Kishegy utca maradt hátra, mint a legkevesebb lakossal rendelkező mellékut-cánk. Az út-felújítás mellett a Petőfi utcában csapadékvíz elvezetési beru-házás valósul meg éppen, mintegy 64 millió forint értékben.

Szent Vendelben bízunk! Ahogy a botját a földbe szúrta és forrás fakadt annak helyén, úgy imádkozunk hozzá mi is, hogy a jószándék jegyében megvalósítani kívánt fejlesztéseinkhez és programjainkhoz fakasszon számunkra mindig elegendő

forrást. Emiatt is és a vallási hagyományok felelevenítése cél-jából, készülünk minden októberben a Vendel-napi búcsúra. Ezen a napon Szent Vendelre, templomunk névadójára emlé-kezzünk a szentmisén és a délutáni „búcsúban” is. Ekkor ültetjük el az adott évben született gyermekeknek az emlékfá-ját az Újszülöttek-ligetében, és kérjük Szent Vendelt, hogy ne hagyja elszéledni őket. Az a fa, amelyet ültetünk, az idetarto-zásukat szimbolizálja. Nagyon bízunk benne, hogy a több tucat pusztaszemesi gyerekből lesznek szép számmal, akik tovább fogják vinni ezt a szellemiséget, vagy még jobbra formálják és Pusztaszemeset választják majd egykoron családjuk ottho-nának. Éppen emiatt igyekszünk, hogy vonzó környezetet és életet nyújtsunk a felnövekvő generációnak. Ennek egy ékes példája lesz, hogy ősszel az alsó buszmegálló környezetében egy újabb játszóteret fogunk kialakítani.

Aki kedvet kapott hozzá, hogy meglátogasson bennünket szeptember 28-án, vagy október 20-án szüreti mulatság, illetve búcsú alkalmából, azt sok szeretettel várjuk Pusztaszemesre!

Csicsa Dániel

a Pusztaszemesi Képviseleti Testület nevében

Megszépült faluközpont Pusztaszemesen

A CSERKÉSZTÁBOR

Idén is nagyon vártuk testvéreimmel az atyák által szervezett „monostori cserkész tábor”. Szerintünk ez a nyár egyik legjobb eseménye. A táborba eredetileg csak fiúk mehetnek, de már harmadik éve, hogy ministrálásaink jutalmául a napközi programokon mi, lányok is részt vehetünk.

Az első nap csak felfertük a sátrunkat a kertünkben, hogy a tábor ideje alatt ne maradjunk le a sátorozás élményéről. A fiúk miután kialakították a tavalyi helyükön, a monostori parkban a táborhelyüket, nekiálltak, hogy a tó mellett ledőlt bambuszokat kivágják, majd a bambuszokból ötletes horgászalásokat építsenek ki.

Másnap, szokás szerint kirándultunk a Patkó-kúthoz. A tikkasztó melegben kissé nehéz volt a túra, de megérte. Imre atya az út során sokféle fát és madarat mutatott nekünk, például a bálványfát, amit nemcsak arról lehet felismerni, hogy milyen színű és formájú a levele és a termése, hanem arról is, hogy elég bűdös. Szívesen elidőztünk volna még az árnyas fák alatti kis tónál, de indulnunk kellett vissza. Szerencsére az atyai hátizsákból a legjobb időben került elő a csokis keksz. Miután szétosztottuk a finomságot, mindenki úgy gondolta, hogy bőven lesz ereje a visszaúton. Marika néni kései ebéddel várt bennünket a monostorban. A húgom, Kamilla nagy öröme kiderült, hogy kedvenc étele, csirkeporékolt a menü.

Délután számháború következett. Az izgalmas csata után úgy határoztunk, hogy elővesszük a horgászfelszerelést és az őrsök közötti ver-

senyt a fogott halak számával is alakítjuk. Több nagyobb kárászt is fogtunk, amit a fiúk eltettek, hogy utolsó nap megehessék azokat ebédre. Még mi is a monostorban vacsorázhattunk, majd a lánycsapatnak indulnia kellett vissza a kertünkbe. Csak bedőltünk a sátorba és már aludtunk is.

Másnap reggel apukám is csatlakozott a csapathoz és Mecsek-hegység felé vettük az irányt, ahol különféle kőzeteket tanulmányozhattunk. A Dezső Rezső-völgy gyönyörű szurdokvölgyében küzdöttük le a szikla akadályokat, miközben szájtátva hallgattuk Imre atyát, ahogy a különféle ősmaradványokról mesél, a sokmillió évvel ezelőtt itt hullámozó tenger élővilágáról, miközben egykor a tenger alatt kitört vulkán nyomait is megmutatta.

Az izgalmas túra után finom vacsorával zártuk az élménydús napot. A cserkészek kedvenc eledele, lángos

készült, hatalmas mennyiségben. Az esti vidám játékokat egy film megtekintése zárta középkori monostorokról. Mindenki nagyon érdekesnek találta.

Utolsó nap sátorbontás és halpucolás várt a fiúkra, a lá-

nyok pedig elbúcsúztak. Kicsit fáradtan, de élményekkel telve mentünk haza és nekem már az járt a fejemben, hogy milyen lesz a következő cserkész tábor.

Szabó-Minda Júlia
5. osztályos tanuló

Százharminc millió év bűvöletében

Úgy gondoljuk, hogy augusztus első hetében az idén is sikerült maradandó élményt adni néhány kiválasztott fiatalnak a „monostori cserkész táborban”. Bár Ervint néhány nappal előbb még a baleseti ambulancián vizsgálgatták és röntgenezték egy hatalmas biciklis esését követően, de a tenyérnyi seb a lábszáron és az édesanyja által melegen ajánlott kézfelkötő pólya viselése sem tántoríthatta el attól, hogy Viktor barátjával ne építsék fel ugró sátrukat a feketediók alatt. A karfelkötés persze sokáig nem tartott, hisz tudvalevő, hogy az „ebcsont hamar beforr”, s ez egy tapasztalt kiscserkész végtagjaira is érvényes. Bambuszt méretre fűrészelni felkötött karral sokkal nehezebb lenne, pedig jobbnál jobb ötletek pattantak ki a bambuszsálak láttán. A személyre, azaz méretre szabott sétatálcák csak a kezdet. Jó, ha készül néhány kihegyezett bambuszlándzsa is az esetleges éjszakai támadók ellen. A legvastagabb bambusz szártagokat kettévágva nemcsak cserkészpohár, illetve vízmerő készíthető, hanem különböző hosszúságúakat egymás mellé kötözve csodálatos hangszer is. A szélesebbekből ütőhangszer, a vékonyabbakból pánsíp.

Csupán néhány órát vett igénybe a tavalyi horgászállások újbóli kiépítése a tó mellett. A múlt évi egyszerű bambuszsámlit idénre támlás bambuszszékké fejlődhetett. A zsebpecát vékony bambuszból szerelve pedig az őrsök közötti horgászverseny fő kelléke is elkészülhetett. A kifogott kárászok tárolására krumpliszákból

merevítő drótkarikákkal haltartó szák formálódott, hiszen tudtuk, hogy több napi zsákmány szükséges a búcsúebédhez.

A reggeli kelés valakinek nehezebben ment. Nagyobb társa javasolta, szerezzünk neki Red Bullt, hogy feldobja, azaz kiverje a szeméből az álmot. Bence már öregcserkész, ő a helyi viszonyoknak jobban megfelelő „Kútbult” ajánlotta, azaz a ciszterna hideg vizében való mielőbbi mosakodást.

Az idej nagy túra célpontja a Keleti-Mecsekben volt. Régi mészképződmények közelében felhagyott kis kőbányák törmelékei kö-

zött eredményesen kutakodtunk, azaz egyre szebb ammonitesz darabok kerültek elő. György barát is hamar rájött, hogy milyen óvatosan kell közlekedni a görgetegköves oldalon. Lányok meg azt tanulták meg, hogy mire kell vigyázni a kőműveskalapács használatakor, egy-egy szebb ősmaradvány kibányászásakor.

Szinte elképzelhetetlennek tűnt, hogy százharminc millió évvel ezelőtt itt több ezer méter mély tenger hullámozott, és kis helyen összehalmazódtak a felsőbb régiókban elpusztult lábasfejűek csigákéra emlékeztető, megkövesedett házmaradványai. Szerencsére minden gyűjtőszenvédélynek határt szabott a hátizsák mérete, no és a cserkészek súlycipelő képessége. Az „expedíció” gyűjteményének egy részét el is rejtettük, mielőtt egy szurdokvölgy felderítését elkezdtük volna. Ezt tényleg nem lehetett kihagyni, hiszen hamarosan egy tengeralatti vulkán nyomaira bukkantunk. Megismerhettük a kirándulók a vulkanit nevű kőzetet, sőt vasércdarabokat is találtunk.

Nem is volt egyszerű az erdőben a sok vízmosás miatt a kocsikhoz visszatalálni, de néhány száz méteres plusz gyaloglással sikerült ez is. Jutalom volt Mecsek-hegység védett növényének, a szúrós csodabogyónak a megismerése és az autónál egy nagy dinnye elfogyasztása. Hazafele többen elbóbiskoltak az autóban a fáradtságtól.

De remélhetőleg nem hiába fáradtak el. Ha megmarad valami a látottak, hallottak közül akár földrajz és biológia órákon, tán még jobb érdemjegy szerzésében is segít. Nem beszélve arról, hogy olyan szép ammonitesz maradványai valószínű, hogy senkinek sincs az osztályban, mint amilyenek Andris és Luca gyűjteményében vannak.

Árokiparti bográcsparti

Immár 12. alkalommal került megrendezésre 2024. augusztus 17-én Somogydöröcskén az „Árokiparti bográcsparti” elnevezésű főzőverseny.

Hagyományainkhoz híven a faluárok partján állítottuk fel a bográcsállványokat és reggel 9 órakor kezdetét vette a verseny. Idén 7 csapat jelentkezett, hogy összemérje főzőtudományát.

Az előkészületek viszont már órákkal a verseny előtt megkezdődtek. A néhány hete elkészült csodálatos kemencénk kéménye már reggel 6 órakor elkezdett füstölni, hogy jó meleg legyen, mire az ínycsiklandó pogácsák, kalácsok, kenyerek, briósok belekerülnek és a jelenlévőknek *Szarka Gyuri* bácsi és kedves segítője jóvoltából szép pirosra süljenek. Amíg sülték a finomságok a bográcsokban készültek az ízletes ételek. A versenyhez a húst és a tűzifát az önkormányzat biztosította. A finom bográcsosoknak 14 órára kellett elkészülniük, amelyeket a négytagú zsűri értékelt. Az értékelésnél az íz mellett a tálalás is fontos szerepet játszott. Az első három helyezett érmet és oklevelet kapott, de a legszebb tálalás is díjban részesült. A vándorkupát egy évig a nyertes csapat tarthatja magánál.

A versenyzők mellett természetesen sok érdeklődő is ellátogatott rendezvényünkre, ahol kóstolással, beszélgetéssel és Mónika büféjében elfogyasztott italokkal vált jó hangulatúvá ez a már hagyománnyá vált esemény.

Hogy a kemence melegét kellően kihasználjuk az esti órákban még bekerült egy tepsis csirkecomb is sülni, hogy senki ne maradjon éhesen.

Elmondhatjuk, hogy az ételekre, a társaságra és a hangulatra egyik évben se lehetett panasz, mindig remekül éreztük magunkat. Köszönjük szépen az önkormányzat támogatását és köszönet mindenkinek, aki jelenlétével megtisztelte rendezvényünket.

Barna Katalin

MAGVACSKA

Hittansarok

A kisebbek jó megfigyelőképességüket bizonyíthatják Jézus egyik példabeszédére utaló szerkesztett rajzon.

Nagyobbaknak: Mennyire ismered falvaink templomának védőszentjét? Írd az alábbi szentek mellé a hozzájuk kapcsolódó 3-3 szót!

- teveszőr ruha, rózsza, Mennyei seregek vezére, ács, filozófusok, Skócia, Heródes, kerék, kard, kenyér, pásztorok védőszentje, álom, sárkány, szegények, remete, sáska, bálványok, hallgatás

Árpád-házi Szent Erzsébet				
Alexandriai Szent Katalin				
Keresztelő Szent János				
Szent Mihály				
Szent Vendel				
Szent József				

Melyik közeli települések templomainak védőszentjei? Írd az utolsó oszlopba!

Adatok Somogyegres településtörténetéhez

A somogyegresi származású ikerpár, Horváth Tamás és Norbert édesapjuk, Horváth László közvetítésével értékes dokumentumokat juttatott el levéltárunkba, falujuk történetéről, a legrégebb, levéltárban őrzött térképek másolatával együtt. A gyűjtemény része a jelenleg a Kaposvári Megyei Múzeum Néprajzi Adattárában őrzött, 1954-ben Halmos János tanító által írt tíz oldalas falumonográfia.

A néhai kántortanító emlékének is adózunk, amikor ebből az írásból részleteket teszünk közzé Somogyegres néveredetéről, ill. a falu fokozatos kiépüléséről és a 20. század közepe táján a közlekedési viszonyokról.

szerk.

Somogyegres község jelenlegi nevét 1931-ben kapta. Régi neve Németegres volt. (...) A község összetett nevének első tagja: Német-, arra a téves magyarázatra adhatott okot, hogy a község lakói németek voltak. Ez nem felel meg a valóságnak. A lakosság színmagyar volt a múltban is, és jelenleg is az. Szépen hangzó magyar nevű családok éltek és élnek ma is benne. (Zrínyi, Fehérvári, Diósi, Füleki stb.)

1930-ban vármegyei leventeverseny volt Kaposváron. Ezen a versenyen a község jól működő levente csapata is részt vett 12 fővel. A versenyt megelőzőleg az egyes községek leventéi példás rendben vonultak fel Kaposvár utcáin a versenytérre. Minden raj egy-egy táblát vitt maga előtt, amelyen a község neve volt feltüntetve. Az utca tele volt nézőkkel. S amint egy-egy raj elvonult a nézők sora előtt, a tömeg különböző megjegyzésekkel fejezte ki tetszését. Amint az egresiek csapata is elhaladt a tömeg előtt, ilyen megjegyzéseket lehetett hallani: „Ej, de szép szál német gyerekek az egresiek!”

Ez a megjegyzés indította a csapat vezetőjét: Halmos János tanítót a község nevének megváltoztatására. Javaslatára Kajdy Béla náagocsi főjegyző elnöklete alatt összeült képviselő testület úgy határozott, hogy a község neve Somogyegres legyen. A képviselő testület határozatát a Belügyminisztérium jóváhagyta. Ettől kezdve a község neve hivatalosan is Somogyegres lett. (...)

Kedvező a falu fekvése vízszükséglet szempontjából is. A keleti utcasorban (Kossuth L. utca) teljesen kiépült 2 házsorból áll, addig a nyugati (Petőfi S. utca) északi részén csak egy házsor van kiépülve. Ennek az a magyarázata, hogy a Petőfi utcában a talajvíz oly magasan van, hogy az oda építendő házak nedvesek lennének, továbbá pince sem ásható a magas talajvíz miatt.

Somogyegres község területe 9 km². A község határának északi része, kb. 600 kat. hold herceg Montenuovo Nándor és nővérei tulajdonában volt. 1927-től folytatódólagosan, kisebb parcellákban eladták a birtokot. A parcellázás alkalmával idegen községbeli parasztok is vásároltak birtokot, így a község lakossága új telepesekkel szaporodott. Az új telepések egy része egy tagban kimért birtokon építette fel lakóházát és melléképületeit. Így keletkeztek a tabi út mentén meglévő tanyák. Csúpn két tanyabirtokos tanyája van távol a közlekedési úttól. 1924 és 1926-ban a volt uradalom területéből a tabi út mellett, a falutól 1 km távolságra házhelyeket mértek ki, amelyeken csakhamar felépültek a lakóházak. Ez az új település, amelyet ma Kisegresnek hívnak, nem felelt meg a falufejlesztés követelményeinek, mert távol esik a

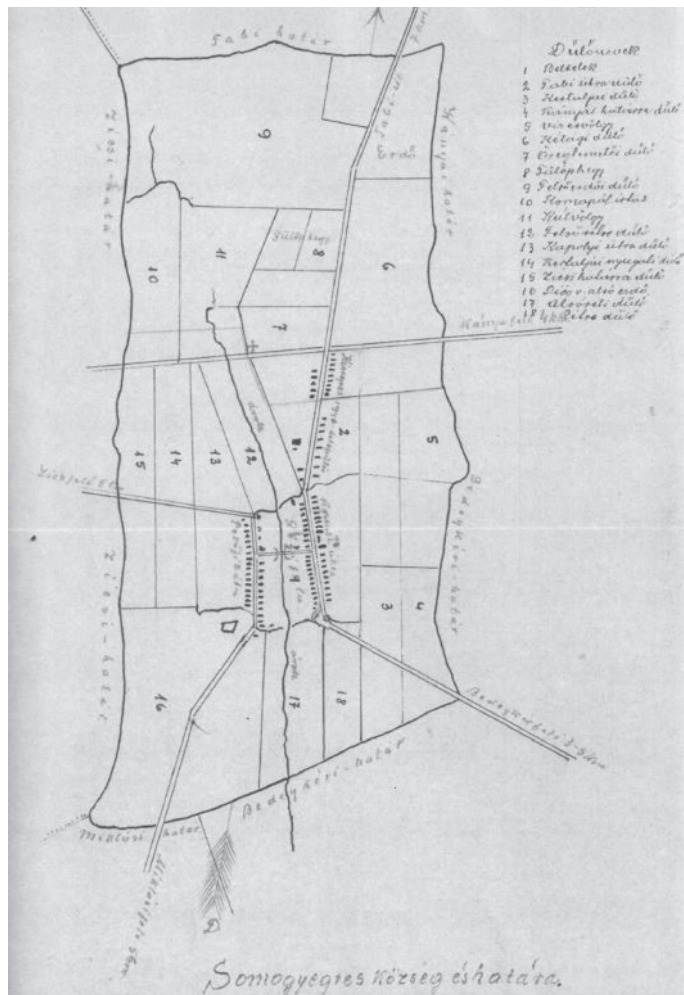
MÚLTIDÉZŐ

községtől, iskolától. Az egészséges megoldás az lett volna, hogy a falu északi részén, a jelenlegi Kossuth utca folytatásaként kellett volna házhelyeket kiosztani. Az uradalom akkori képviselője, Maneinger(?) G. Adolf jószágigazgató felajánlott az uradalmi földekből kétszer akkora területet a falu azon gazdáinak, akik földjéből a házhelyeket kimérték volna, de a megegyezés nem jött létre, mert a község akkori vezetői elzárkóztak az akkor helyenvaló megegyezés elől.

A falu fejlődés 1948-ban új lendületet vett. A Kossuth Lajos utca folytatásában és Kisegres között újabb házhelyeket mértek ki. 1948 óta [1954-ig] 14 új lakóház épült fel a tabi út keleti oldalán. Ugyancsak itt épült fel, a tabi út nyugati oldalán a Kossuth tsz és nagyméretű sertéstelepe.

Somogyegres község a járás székhelyétől [Tabtól] 7 km távolságban délre fekszik. Tabbal közvetlen út köti össze, melynek Tabból kivezető szakasza kb. ¾ km hosszúságban elég meredek dombon át vezet Somogyegresre. Őszi-tavaszi esőzések idején ez az útvonal szinte járhatatlan. Ilyenkor a 13 km hosszú, Bedegkér – tabi kövesúton közlekednek a járművek. Somogyegresből nyugati irányban 5 km út vezet Zicsbe, délnyugati irányban 5 km út Miklósiba és délkeleti irányban 2, ill. 4 km út Bedegkérre vezet. Az összes közlekedési útvonalak kövezetlenek. A köves út hiánya nagy hátrányt jelent a község életére és fejlődésére.

Halmos János

„Az Egyház nem hagyományörző társaság, hanem missziós közösség. A misszió nem arról szól, hogy ápoljuk a régi hagyományokat és magunk között ünnepelgetjük a dolgokat, hanem azt jelenti: Vidd el az örömhírt másoknak. Mutasd meg, hogy mi lakik a szívedben.”

A fenti idézet Hollai Antal atya (1958–2014) *Lelkigyakorlatok* című művében olvasható, amely halála után, 2019-ben, Mihályi György és Wappler Ádám szerkesztésében jelent meg.

Hollai Antal 2001–14 között volt Albertfalva plébánosa, valamint a budai-déli esperesi kerület esperese. Akik ismerték őt tudják, hogy hitelessége és egyénisége, személyiségének hatása mai napig meghatározó Albertfalván és környékén. Alsó tagozatos gyermekként ismertem meg. Iskolai szentmiséken találkoztam vele, számomra már akkor is nagyon sokat adott személyisége, és mindenkire szóló prédikációi. Mosolya és a humora különösen hatott rám. Amikor váratlan haláláról értesültem, éppen az elsőáldozásra készültem.

A könyv Antal atya elmékedéseit és előadásait tartalmazza, amelyeket a lelkigyakorlatok alkalmával tartott. Évente 100-120 karitász ön-

KÖNYVAJÁNLÁS

kéntesnek adott lelki megújulást a nagybőjti időszakban. Imádságos lelkülete és derűje a gyónások alkalmával is megmutatkozott. Többen úgy vélték, hogy Antal atyánál a gyónás felért egy lelkigyakorlattal. Lelkipásztori munkája alatt sok idős és fiatal lelki vezetőjévé vált.

Ebben a könyvben a karitász munkatársainak 2011–2014 között Máriabesnyőn mondott gondolatait olvashatjuk, amelyeket diktafonnal rögzítettek a résztvevők. Elmékedései alkalmával színes témákkal készült: Krisztus arca a torinói lepel alapján, vagy a hit világossága a Lumen Fidei (Ferenc pápa első enciklikája) szerint. Szentmisék homíliái és a lelkigyakorlatokon tartott elmékedései vegyesen megjelennek a kötetben.

A könyv olvasása közben gondolkodtam azon, hogy mi felnőttek sokszor elfelejtünk imádkozni „mert nincs időnk”, „sok dolgunk van”, pedig Isten minden nap szól hozzánk és meghív a vele való kapcsolatra. Az ima nem csak szövegek rutinszerű mondogatása, hanem egy élő személyes kapcsolat az Igével. Mindezt egy közösségi imával tudjuk igazán megélni, például egy közös zsolozsma vagy egy rózsafüzér ima közben. Nem az a fontos, hogy mindent el tudjunk mondani Istennek, hanem hogy az ima után új emberként és szeretettel forduljunk embertársaink felé, meg tudjunk bocsátani egymásnak.

Ha rendszeresen olvassuk a Szentírást és a Lelkigyakorlatokat, a saját személyes életünkhez is útmutatást kapunk.

Gaál András Bendegúz

ANYAKÖNYVI HÍREK

2024. II. negyedév

KERESZTELESEK

Törökkoppányi plébánia területén: Szabó-Minda Gábor és Szabó-Minda Mercédesz fia, Pál (máj. 20. – Törökkoppány); Dr. Répássy Gábor Dénes és Répássy-Marusa Mariann fia, Ádám Gábor (máj. 25. – Somogydöröcske); Radó Balázs és Radó-Lovász Brigitta fia, Dániel (máj. 26. – Törökkoppány) a keresztség szentségében részesült.

HALÁLOZÁS

(Zárójelben a temetés helye olvasható)

Törökkoppányi plébánia területén: Molnár Mónika (52 é. – jún. 30.) (Törökkoppány),

Miklósi plébánia területén: özv. Nyúl Józsefné sz. Kocza Julianna (92 é. – ápr. 8.) (Zics); özv. Gerbovits Sebestyenné sz. Zilizi Mária (76 é. – ápr. 12.) (Miklósi); Horváth Józsefné sz. Szücs Margit (68 é. – ápr. 14.) (Zics); Bakonyi József (57 é. – máj. 18.) (Miklósi); özv. Gerbovits Ferencné sz. Rentler Valéria (92 é. – jún. 21.) (Zics),

Kapolyi plébánia területén: özv. Vinkler Józsefné sz. Horváth Mária (67 é. – jún. 15.) (Kereki) elhunyt.

A meghalt hívek lelke Isten irgalmában békességben nyugodjon!

Szenhelyi-Molnár István

MENNYIJE VAN A HÍVŐ EMBERNEK?

Képzeld el, mennyije van annak, akinek hite van:

Még a legrosszabb emberben is lát valami jót.

Biztosan jár ott, ahol mások bukdácsolnak.

Tudja mi az életének célja és biztos rév felé halad.

Tudja azt, hogy kincsét senki sem veheti el.

Érzi, hogy vele van az Isten.

A legnagyobb sötétségben is fényt lát.

Soha nem esik kétségbe.

Nem fél.

Nem remeg földi javaiért.

Boldogan hal meg.

MAGVETÉS

Szent János Apostolról és Remete Szent Pálról Nevezett Közösség időszakos lapja: SJP szerzetesház 8669 Miklósi, Petőfi S. u. 49. Tel.: 84/385-179. Szerkesztik: **Dr. Sipos Imre** SJP atya és **Galbavy Jenő József** SJP prior atya. Lapindító: † **T. Flink Kornél**. Tördelés: **Iglói János** sen. Nyomás: **NYOMDAKÉSZ KFT.** – 8200 Veszprém, Pázmándi u. 10. Nyomdavezető: **Kész Ferenc**.